

JONI SMIFTESVIK

Finlandia
City

WSOY

Joni Skiftesvikin tuotantoa

- Puhalluskukkapoika ja taivaankorjaaja*, lyhyttä proosaa, 1983
Pystyyn haudattu, romaani, 1984
Tuulen poika, lyhyttä proosaa, 1985
Mika ja isä, nuortenromaani, 1986
Isäni, sankari, romaani, 1987
Korpisoturi, kasettikirja, 1988
Suolamänty, lyhyttä proosaa, 1988
Likinäköinen adjutantti, romaani, 1989
Vallaton Skiftesvik. 15 tarinaa, lyhyttä proosaa, 1989
Tuulenpesä, romaani, 1990
Petsamon kultatynnyri, lyhyttä proosaa, 1991
Copnorin valkoinen laiva, romaani, 1992
Jo viheltää takilassa, (toim.) kotim. merikirjallisuuden antologia, 1993
Pirtukuningas, romaani, 1993
Luotsin tarina, romaani, 1994
Salli Koistisen talvisota, romaani, 1995
Mika mutkamäessä, nuortenromaani, 1996
Yli tuulen ja sään, romaani, 1997
Kotikoivuinen mies, romaani, 1999
Gagarin kinoksessa, lyhyttä proosaa, 2000
Lipsauttajat, romaani, 2002
Viltteri ja Mallu, lyhyttä proosaa, 2003
Edessä tyrskyjä, (toim.) merikertomuskokoelma, 2004
Apteekkilaiva, lyhyttä proosaa, 2006
Kyllä Veikko voi, Veikko Lesosen elämäkerta, 2007
Aavistaja ja muita novelleja, novellivalikoima kouluille, 2008
Petsamo – Suomen itäinen käsivarsi, (toim.) antologia, 2008
Katsastus, lyhyttä proosaa, 2010
Perämies Jokelan kotiinpaluu, romaani, 2011
Valkoinen Toyota vei vaimoni, omaelämäkerrallinen romaani, 2014
Finlandia City, omaelämäkerrallinen romaani, 2018

Joni Skiftesvik
FINLANDIA
CITY

Elämäkuvia

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© JONI SKIFTESVIK JA WSOY 2018
ISBN 978-951-0-43277-8
PAINETTU EU:SSA

I . LUKU

Kuljimme joenpenkkaa, nostimme merrat ja keräsimme täysimittaiset ravut pahvilaitikkoon. Alamittaiset viskasimme takaisin jokeen. Käytyämme kaikki merrat läpi istuimme vierekkäin rannalla eväitä purren.

Kaunis, lämmin yö se oli; joen solinaa, yölintu soitti huiluaan lähellä. Harvoin on niin kauniita öitä. Muistan sanoneeni sen Brorille.

– Tällaisena yönä minä lähdin maailmalle, Bror sanoi hiljaa.

Valpastuin.

– Miten sinä yöllä lähdit?

– Oli kyyti tiedossa aamuksi Inkoon kirkolta Helsinkiin.

– Silloinko lähdit ensi kerran merille?

– Niin, ensimmäiseen laivaan. Vähän sinua vanhempana. Äiti oli kuollut. Asuttiin kartanon maalla, isä oli renki. Kolme suuta ruokittavana, minä vanhin. Isä työnsi elintarvikekortit kouraan ja sanoi, että ota nuo, muuta annettavaa minulla ei pojalleni ole, ei rahaa eikä ruokaa. Kysyin, mihin minä tästä lähdän. Merellehän noita poikia näkyy menevän, siellä saa ainakin asunnon ja ruokaa, isä sanoi.

Rouskuttelin näkkileipää. Yölinnun huilu vaihtui liverrykseen. Se soi pitkään ja komeasti, mutta loppui töksähtäen.

Bror katseli joelle.

– Menin merimiesten työnvälitykseen, myllyyn. Selitin siellä asiani ruotsiksi. Mies karjaisi pöydän takaa, että perkeleen hurri, minulle puhutaan suomea. Missä minä olisin sitä oppinut? Jotenkuten sain kuitenkin solkatuksi, että merille pitäisi päästä. Ensimmäinen laiva oli Satakunta, seuraava Passat, sitten Barösund, Kotka ja Styrösö...

Eväät loppuivat.

Aloimme nostaa taas mertoja. Rapuja oli jokaisessa, enimmäkseen alamittaisia.

– Oletko kirjoittanut koskaan isällesi? Bror kysyi. Yllätyin.

– En.

– Sinun kannattaisi kirjoittaa.

– Miksi?

Bror heitti alamittaisen ravun jokeen.

– Kirje voisi olla tärkeä isällesi.

En löytänyt sanoja. Kakistelin jotakin.

– Ja teille molemmille, Bror lisäsi.

2. LUKU

Miehen vaimea yskäisy, pian toinen, vielä vaimeampi. Sitten hiljaista puhetta. Havahduin. Oli Brorin lähtöpäivä.

Halusin yhtä aikaa herätä ja olla heräämättä.

Halusin avata silmäni, jotta näkisin hänet vielä ennen lähtöä, edes vilahdukselta.

Halusin pitää silmäni tiukasti kiinni, etten näkisi, kun hän astuu kynnyksen yli ja menee taas pitkäksi aikaa minne menee.

Pidin silmiäni aivan pienesti raollaan, sirrillään.

He istuivat nokakkain pirtin pöydän ääressä ja kahvittelivat. Äiti oli totinen. Hän toimitti koko ajan Broria ottamaan lisää pullaa, mummon eilen leipomaa, oikein hyvää, sokeria päällä.

– Ei minulle nyt maistu, Bror sanoi.

– Miksei maistu?

– Kun ei maistu, niin ei maistu.

– Maistuisiko, jos se olisi minun leipomaa?

– Saattaisi maistua.

Äiti voiteli tumman leipäpalan ja ojensi.

– Syö ainakin tuo. Tekisinkö minä sinulle vielä eväät mukaan?

- Ei tarvitse.
- Jospa minä kuitenkin teen, että jaksat.
- Ei kannata. Iltapäivällä minä syön jo laivassa.

Estelyistä huolimatta äiti leikkasi ruislimpusta viipaleita ja veteli paksusti voita päälle. Hän pyöräytti leivät voipaperikääröön ja kertasi sitten melkein hössöttäen, oliko kaikki tarpeellinen tullut varmasti kapsäkkiin: paitoja tarpeeksi, housut, sormikkaat, villasukat...

Bror naurahti.

– Sormikkaat ja villasukat? Kesäkuumalla. Ei Välimerellä kuule palele.

Äitikin yritti nauraa, vaikka vaikeaa se selvästi oli.

– Voi siellä toisinaan palella... ainakin yöllä. Mukavampi nukkua, kun on lämpimät sukat jalassa.

– Ja villahanskat kädessä?

– Nii-in...

Heillä meni nauruksi.

Brorin lopettaessa kahvittelun ja noustessa pöydästä puristin silmäni kokonaan kiinni. Äänistä, kahinasta ja lumpsahduksista kuulin heidän halaa-
van ja suutelevan, kerran, kahdesti, ehkä kolmesti.

Äiti lähti saattamaan. Sisäovi kolahti, kohta myös ulko-ovi. Kohottauduin vuoteessa kontalleni, raotin verhoa ja kurkistin nähdäkseni isäpuolestani vielä edes pienen vilahduksen heidän kulkiessaan pääty-
ikkunan ohi pihasta tielle.

Silmäni kostuivat, nieleskelin, leuka vapisi. Puristin tyynyn kasvoja vasten ja niiskutin. Olin vielä

kuulevinani pitkään soratien rapinan, vaikka en varmasti kuullut. Jotakin muuta rapinaa se oli. Oliko vintissä hiiriä vai kyhnyttikö tuuli taas tienpuolen pihlajaa katon otsalautaa vasten?

Kamarin puolelta kantautui ääniä, sängyn rasah-
telua ja pian kuiva yskäisy. Mummo oli valveilla.

– Joko se ukko lähti?

En vastannut mummon kysymykseen, vaikka hän toisti sen. Ukko? Tympäisi.

Äidin palatessa en teeskennellyt enää nukkuvaa. Nousin istumaan sängyn reunalle ja yritin sanoa jotakin, mutta puhe takerteli. Äiti lysähti huteralle tuolille pöydän ääreen ja antoi itkun tulla valtoime-
naan.

– Mikä sinulla on? kysyin.

– Onko se aina tätä...? Meidän elämä... jatkuvaa
tulemista ja menemistä?

Sanoin, että älä äiti itke.

– Saan minä itkeä. Kun itkettää, pitää itkeä.

– Isä tulee taas pian.

– Tulee milloin tulee. Meillä ei ole koskaan
samanlaista elämää kuin muilla.

Kamarista alkoi nyt kuulua kolahduksia. Mummo tuli yöpukuisena, kärttyisin ilmein huoneiden väli-
selle kynnykselle.

– Joko se lähti?

Äiti nousi melkein hypäten seisaalleen.

– Se ja se? Kuka se? Mikä se?

Minuakin mummon kysymys riipoi ja sanoin:
– Ei ihmisestä saa sanoa että se. Koulussa opetettiin.

– Joko *hän* lähti? mummo korjasi teennäisellä äänellä. Vaimeammin hän lisäsi: – Ollaanpa täällä tänä aamuna äksyjä.

Olin sanomaisillani, että kukahan täällä on äksy, mutta jätin sanomatta. En halunnut loukata mummoa. Hän oli minulle aina kiltti, kuin toinen äiti.

– Sillekö ei muka kelvannut minun leipoma pulla? mummo sanoi.

Isäpuoleni viipyi silloin kotona pari viikkoa. Edellisestä käynnistä oli kymmenen kuukautta ja yhdeksän päivää. Laskin ajan sinikantisesta Ajastajastani, johon tein merkintöjä tärkeistä asioista.

Brorin lyhyestä kotona käynnistä kului yksi yö naapurissa. Minulla on siitäkin merkintä allakassani. Omena oli kuolla, mutta isäpuoleni pelasti sen hengen. Ehkä hän jatkoi samalla myös Jennin elämää.

3. LUKU

Heräsin ulko-oven jyskytykseen ja itkunsekaiseen huutoon, sanoista en saanut selvää. Äiti ja Bror nukkuivat pirtissä pihanpuolen ikkunan eteen levitettyssä vanhassa puusohvassa. Minun sänkyäni, kitisevä heteka, oli huoneen päädyssä, osittain ikkunan alla, tyynypuoli Singerin vieressä.

Bror kohottautui kurkistamaan nukkuvan äidin yli ikkunasta ja raotti samalla verhoa.

– Kuka siellä on? äiti kysyi unisesti.

– Suomelan Jenni. Sillä on jotakin asiaa, isäpuoleni vastasi.

– Käy kysymässä mitä, äiti sanoi.

Bror nousi vuoteesta ja harppoi alushoususillaan eteiseen. Nousin ja menin Brorin perässä. Hätäntynyt naapurimme seisoj puolipukeisena portailla.

Huohottaen hän sai jotenkuten sanotuksi: – Se... kuolee...!

– Kuka kuolee? Bror kysyi. – Erkkikö?

– Ei kun meidän Omena. Lähde auttamaan! Omena kuolee!

Sanoja alkoi tulla nyt solkenaan. Ymmärsin Jennin sekavasta selityksestä, että ikälopon navetan väli-

katto oli romahtanut ja naapurimme ainoa lehmä oli jäänyt litistykseen katon alle.

– Omena pitää saada sieltä pois!

– Onko se vielä elossa?

– Kyllä se ainakin liikkuu ja ölisee. Voi hyvä jumala tätä kauheutta!

Bror alkoi kiskoa vaatteita kiireesti päälleen. Muutamalla sanalla hän kertoi äidille, mistä oli kyse. Äitikin nousi. Bror napitti paitaa mennessään. Puin ja menin isäpuoleni perässä Suomelaan.

Erkki seisojaisi laihana salkona väljien valkopunaisten flanellihousujensa sisällä pienen mökin portailla. Lahkeet olivat aivan liian pitkät, ne olivat taittuneet kuin lipokkaiksi jalkaterien alle.

Köhivä mies ei ollut liikkunut ulkona kuukausiin, en edes muistanut, milloin olin nähnyt hänet viimeksi pihalla. Ehkä se oli silloin, kun hän tuli vase-liinitörpön kanssa meille ja sanoi voitelevansa meidän pihakeinun; heidän kaksi ikäloppua kanaansa kuulemma säikkyivät kiikkumme kitinää. Siitä oli ainakin kaksi tai kolme vuotta.

Äiti tykkäsi voitelusta huonoa.

– Vanhat, kuurot kanat eivät kiikun kitinästä säiky. Vai onko niillä kuulolaite? hän kysyi Erkiltä.

– Häh? Erkki vastasi.

Jenni hoiti miestänsä kuin pikkulasta, kantoj isoj ja pienet tarpeet ämpärillä tunkiolle ja haki kaupasta kaljaa, Toppilan tummaa. Sitä piti Erkillä olla aina, vaikka leipään ei olisi riittänyt rahaa.

– Sillä ei mene oikea ruoka alas. Soppatorvi on kutistunut, Jenni selitti uteliaille. – Eikä sillä ole hampaita millä purra.

Vain Omenan lämmintä, vastalypsettyä maitoa ja Toppilan olutta Erkki joi. Niillä hän eli. Miehen puhe oli puuscutusta ja pulinaa.

– Me kuultiin rysähdys... Sinne se... puh... kuo-lee... Kyllä se on nyt... menoa... Litistyy se... puh... ei sille mitään voi.

– Painu sisälle manaamaan! Jenni komensi.

Bror liikehti navetan ovelta ja ilmoitti: – Koko välikatto on romahtanut!

Erkki kysyi: – Ruuno, mikset... puh... tuonut minulle lintuja meriltä?

Navetasta kantautui kolinaa ja lehmän vaimeaa, katkonaista ääntelyä.

Äiti tuli pihaan.

– Mikä täällä on tilanne?

Selitin: – Katto on tippunut. Lehmä litistyy.

– Herranen aika!

Mummo huhuili yöpukuisena raja-aidan takaa, tarvitaanko lisääpua. Äiti huusi: – Mene sinä nuk-kumaan!

– Voin minä tulla avuksi.

– Ei tarvitse! Bror tokaisi.

Mummo kysyi: – Mitä se sanoi?

Äiti huusi: – Kyllä me pärjätään tällä porukalla!

– Jenniä pitää auttaa! mummo sanoi.

– Autetaan mitä pystytään, äiti vastasi.

Jenni tarrasi äitiin kiinni.

– Löytyykö pelastus, löytyykö naapuriapua?

– Löytyy, ihan varmasti löytyy, äiti sanoi.

– Mitä löytyy? Erkki kysyi.

– Apua löytyy, äiti sanoi.

– Miksei Ruuno tuo... puh... minulle koskaan niitä lintuja, vaikka... puh... aina se lupaa?

Bror harppoi navetalta pihan yli pieneen, harvaseinäiseen liiteriin ja palasi kohta lankunpätkät kainaloissaan.

– Minä nostan välikattoa. Työntäkää nämä stötät alle.

Äiti otti toisen lankun, minä toisen. Jenni yritti auttaa, mutta oli vain haitaksi.

– Jospa me Jonin kanssa kahdestaan, äiti sanoi.

– Jaksatteko te?

– Yritetään.

Bror lähti hivuttautumaan kontaten navettaan sikin sokin töröttävien lautojen sekaan.

Äiti sanoi: – Ei kattoa yhden miehen voimilla saa ylös.

Bror vastasi melkein vihaisesti, että kyllä se on nyt saatava, muuten Jennin ja Erkin kanttura kuolee.

Jenni siihen: – Anna Ruunon auttaa.

– Saahan se auttaa, jos vaan pystyy, äiti sanoi.

Erkki haapui avojaloin pihan yli neuvomaan, että veret pitää laskea elukasta heti, kun se viimeisen kerran liikahtaa, ettei liha mene pilalle.

– Menkää te Erkki sisälle, jotta ette kylmetä itseänne, äiti sanoi.

– Ruuno on... puh... luvannut tuoda... minulle kanarialaisia lintuja. Onkohan se unohtanut? Vihreitä ja keltaisia... Sellainen oli välipuhe. Jenni maksaa.

– Kyllä se ne tuo.

– Varmastiko?

– Varmasti tuo.

– Sano sille.

– Minä sanon. Menkää sisälle.

Muistelen usein sitä yötä ja varsinkin outoa, hullua, epätodellista tunnelmaa naapurimme pihalla. Oli koleaa, vähän sumuista. Litistyksissä ynisevä vanha kanttura, flanellihousujaan kannatteleva, edestakaisin laahustava, kanarialinnuista höpisevä miehenkuvatus ja hätääntyneenä sinne tänne lyyhäävä pieni, kurttuinen nainen. Lehmä oli pariskunnalle kaikki kaikessa. Se ei saanut kuolla.

4. LUKU

Kontattuaan nauvoja sojottavien lautojen, lankkujen ja muun rojun sekaan Bror löysi välikattoa kannatelleen, alas rysähtäneen kattoniskan. Hän työntyi sen alle ja alkoi oikaista itseään matalasta kyykkyasennosta seisaalleen. Sillä tavalla, pitäen parrua selkensä ja hartioidensa kannatuksessa kuin painonnostaja hän hivutti vähä vähältä välikaton jäännökset sen verran koholle, että saimme äidin kanssa työnnetyksi kaksi lankkua sortuneen kattoniskan tueksi.

– Hakekaa äkkiä lisää tukipuita! Bror puuskutti.

Riensimme liiteriin. Lankkuja ei melkein tyhjässä puukopperossa ollut, ei edes lautoja. Risukasan alta pilkotti mustuneita pöllejä. Valitsimme kaksi paksuinta ja juoksuimme ne navettaan.

– Kelpaako nämä?

Bror kyyristeli hankalassa asennossa, pää vinossa, selkä köyryssä rojujen keskellä parru harteillaan.

– Pakko kelvata.

Äiti kysyi, mitä näille tehdään. Bror sanoi, että tuet pitää saada äkkiä pystyyn, häneltä loppuvat voimat.

Ujuttauduin pöllien kanssa Brorin kaveriksi. Äiti hoki loitompana hätääntyneenä, että katto voi rojauttaa millä hetkellä tahansa. Minua pelotti. Bror neuvoi, mihin tukipuut piti pystyttää.

– Tuonne yksi... Ja pane tuonne se toinen... tukevasti.

Tukevasti? Se oli vaikeaa. Kunnon vastinetta pölleille ei meinannut löytyä, välikatto oli aivan laho. Ihmettelin, miten se oli pysynyt ylhäällä niinkin kauan.

Saatuani tukipuut jotenkuten pystyyn katoniskan ja paksuimpien lankkujen alle konttasin takapuoli edellä takaisin ovelle. Monta kertaa äiti ehti jo hoputtaa ja päivitellä, että tämä on aivan hullujen hommaa; että katto romahtaa uudelleen ja Bror ja minä jäämmen alle niin kuin oli jäänyt Omenakin, joka ynisi ja liikutteli vaivoin itseään kyljellään retkottaen.

Bror alkoi hiljalleen laskea välikattoa pystyttämieni pöllien varaan. Katto, tai se mitä siitä oli jäljellä, narisi ja notkahteli ja irtonaista sälpää tippui. Vintissä oli ollut eristeenä puruja ja sammalia. Niitä pöllähteli sateena alas. Katto asettui jotenkuten stötien, kuten Bror pöllejä nimitti, varaan.

Äidillä oli kädet ristissä. Jenni uikutti itseään huojutellen. Bror perääntyi kynnykselle ja hoippuroi siitä pihalle. Hän kiskoi ilmaa sisäänsä ja sanoi vähän aikaa huohotettuaan, että lehmä pitää nyt saada äkkiä jollakin konstilla ulos ennen kuin katto romahtaa uudelleen. Äiti kysyi, miten ihmeessä sinä

jaksoit nostaa raskaan katon. Bror kohautteli lääpästyksissään hartioitaan.

– Tiukille otti.

Jenni pyrki navettaan. Bror kielsi menemästä.

– Se voi romahtaa uudelleen.

Jenni huhuili: – Omena kulta, älä kuole! Pelastus tulee pian.

Bror käski hakea köyden.

– Ei meillä ole kuin pyykkinaru, Jenni hätääntyi.

– Hakekaa se.

Jenni nilkutti liiterin vieressä olevaan saunaan ja palasi pian vyyhden kanssa. Bror otti narun ja änkeytyi taas välikaton alle. Hän satoi köyden kahtena eri lenkkinä lehmän takajalkoihin. Kiskoimme porukalla ja kovan aherruksen jälkeen saimme vedetyksi Omenan navetan edustan nurmelle.

Se oli vanha, laiha lehmä. Konkkaluut töröttivät terävinä nahan alla. Selässä oli syviä haavoja, kuin puukon viiltoja. Eläin vuoroin mylvi, vuoroin korahтели. Kuiskasin äidille, että kanttura tekee kuolemaa. Äiti sanoi, että niinhän tuo näyttää tekevän.

Jenni hieroi lehmän kaulaa, taputteli sieltä täältä ja puhui itkuisella äänellä: – Nouse ylös rakas Omena.

Erkki ilmaantui taas mökin rappusille neuvomaan, että veret pitää laskea, ettei liha mene pilalle.

Jenni suuttui.

– Ei elävästä eläimestä veriä lasketa!

– Minä vaan sitä, että... kaiken varalta... ettei rupea puh... hyytymään.

Omenan hengitys katkeili.

Jenni hieroi kiivaammin.

– Hengitä hengitä!

– Onkohan siitä enää eläjäksi? äiti sanoi tunnustellen.

– Eläjäksi? Ihan varmasti on. Jenni halasi lehmää kuin rakasta ihmistä. – Sehän virkistyy ihan silmissä.

Olin kuullut sanottavan, että suru voi viedä ihmisen hautaan. Mielessäni kävi ajatus, että jos lehmä kuolee, se on menoa myös Jennille ja Erkillle.

Jenni haki sisältä riepuja ja alkoi pyyhkiä lehmän nahkasta enimpää veriä. Koko ajan hän puhui sille kuin ihmiselle, rohkaisi ja toimitti virkoamaan. Äiti kysyi, pitäisikö käydä soittamassa kaupalta apuun eläinlääkäri Hyvönen. Jenni sanoi, ettei tarvitse, Omena paranee ilman kallista Hyvöstä.

– Minusta ei taida olla enempää apua, Bror sanoi ja lähti pesemään itseään kotisaunaan.

Viivymme äidin kanssa ja autoimme Jenniä. Vinttasin kaivosta vettä ja kannoin lehmälle. Se ei juonut, vaikka Jenni työnsi vadin turvan alle. Jenni kasteli rätin vedessä, puristi siitä vettä turvan päälle, hankasi nahkaa ja virvoitteli.

Lähtiessämme pihasta Omena oli jo paremmassa kunnossa. Äiti sanoi, että kyllä se voi sittenkin selvitä.

– Jos minulla olisi rahaa, maksaisin Ruunolle, Jenni huusi jälkeemme.

– Ei Bror sitä maksusta tehnyt, äiti sanoi.

– Minä maksan sitten, kun saan rahaa. Aivan varmasti minä maksan.

Erkki yski portailla. Odotin, että hänkin kiittäisi, mutta hän tuhahti: – Ruuno on... puh... kova valeh-telemaan. Ei tuo kanarialaisia lintuja, vaikka meillä oli selvä välipuhe.

Omaelämäkerrallinen romaani satamakylän pojasta

POIKA LÖYTÄÄ kalastusreissulla salakuljettajien viina-
jemman mutta pudottaa lastin vahingossa joenpohjaan.
Mieli maalaa hurjia kuvia tuntemattoman trokarin kos-
tosta ja elämä on äkkiä täynnä painajaisia ja mysteerejä.

Joni Skiftesvikin kotikylän asukkaat uurastavat
satamassa ja tehtaalla, merimiehet remuavat rannoilla,
kulkurit kiertävät kyliä ja lahkolaiset saarnaavat. Nuori
Joni ahmii kirjoja, haaveilee merikapteenin urasta ja
kyhää kirjeitä merillä seilaavalle isäpuolelleen. Omalle
isälle kirjoitetut kirjeet jäävät lähettämättä.

Kansainvälinen ja eläväinen ympäristö tulvii tarinoiden
aineksia. Myöhemmin monet lapsuuden ja nuoruuden
sattumukset ja satamakylän värikkäät hahmot ovat
siirtyneet kirjailijan teoksiin.

Finlandia City on rinnakkaisteos omaelämäkerralliseen
romaanille *Valkoinen Toyota vei vaimoni* (2014),
joka toi Joni Skiftesvikille Runeberg-palkinnon.

 <p>1878 WSOY</p>	 <p>9 789510 432778</p>
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-43277-8